

ΚΡΙΤΙΚΗ

«Δεσποινίς ετών 39»
από το «Θέατρο Ένα»

● ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Β. Κυριαζής
ΣΚΗΝΙΚΑ - ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ: Στ. Αθηναίτης
ΜΑΚΙΓΙΑΣ: Α. Μιχαηλίδου
ΠΑΙΖΟΥΝ: Γ. Σνελλ, Μ. Μιχαηλίδης, Ι. Σιαφκάλλη, Κ. Καζάκας, Ε. Καούλλα, Χ. Παπαδόπουλος, Θ. Νικολάου, Στ. Μιχαλι-
νότς.

ΕΙΝΑΙ φανερό, ότι το «Θέατρο Ένα» φέτος έχει μια ομάδα ηθοποιών που ταιριάζει καλύτερα στην κωμωδία. Το γεγονός ότι τα τρία από τα τέσσερα φετινά έργα είναι κωμωδίες (χοντρολογώντας βέβαια, «Η φάρμα των ζώων» είναι σατιρική αντιουτοπία και το «1994» — πολιτικο-σατιρική επιθεώρηση) μας αποκαλύπτει την απόφαση του θεάτρου να γίνει κάπως πιο εμπορικό, μια απόφαση που την επέβαλλαν οι προηγούμενες οικονομικές απογοητεύσεις. Το πιο μεγάλο βήμα προς την εμπορικότητα ήταν η τελευταία δουλειά του «Ένα» — των Σακελλάριου - Γιαννακόπουλου «Δεσποινίς ετών 39». Είναι γνωστό ότι τέτοιες προσπάθειες πετυχαίνουν με το θεατρικό μας κοινό, και όταν ο πρώτος θίασος της Κύπρου υποκύπτει στον πειρασμό της «εμπορικής» κωμωδίας, μπορούμε άραγε να βρισκουμε φταίξιμο σ' ένα ελεύθερο θίασο που αγωνίζεται να επιβιώσει;

ΙΣΩΣ εμείς σαν θεατές και κριτές πρέπει να νιώσουμε ένοχοι ότι φανήκαμε αυστηροί με τις προηγούμενες παραστάσεις του «Ένα», το οποίο αν και έβγαζε παραγωγή άνισου επιπέδου, τουλάχιστον πάντα χαρακτηριζόταν από απαιτητικότητα στην επιλογή δραματουργικού υλικού. Ίσως αυτή η απαιτητικότητα από μόνη της άξιζε περισσότερης ενθάρρυνσης ακόμη και στις περιπτώσεις όπου ο Α. Χριστοδουλίδης, ο βασικός σκηνοθέτης του «Ένα», μαζί με τους συναδέλφους του διαλέγουν έργα υπερβολικά δύσκολα για τις δυνάμεις του θεάτρου τους βάζοντας μπροστά στον εαυτό τους πολύ ψηλά εμπόδια. Ίσως με την μη ενθαρρυντική μας στάση σπρώξαμε τα πράγματα

προς τους Σακελλάριο - Γιαννακόπουλο. Όπως και νάναι, αν «Ο Ηρώς με τις παντόφλες», έργο των ιδίων συγγραφέων, έμοιαζε στο ΘΟΚ σαν παιδική ζωγραφιά μέσα σε βαριά επίχρυση κορνίζα, η «Δεσποινίς» στη μικρή σκηνή και στην οικεία ατμόσφαιρα του «Ένα» σίγουρα υποφέρεται καλύτερα.

ΑΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΘΟΥΜΕ στο θεατρικό αποτέλεσμα, ξεχνώντας τις διαφωνίες μας προς την επιλογή του έργου, πρέπει να ομολογήσουμε ότι η παράσταση δεν ήταν καθόλου κακή. Απλώς αναρωτιέμαι αν μπορεί να θεωρηθεί επιτυχία το εύκολο και άνετο προσπέραςμα ενός τόσο χαμηλού επιπέδου.

Ο ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΟΣ Στ. Αθηναίτης είναι τέλειος στην τέχνη «να κόβει και να ράβει» τον περιορισμένο σκηνικό χώρο του «Ένα». Συμμαζεμένα και οργανωμένα τα σκηνικά δημιουργούν την συντηρητική και παλιομοδίτικη ατμόσφαιρα ενός σπιτιού όπου τα πράγματα γερνούν μαζί με τους νοικοκύρηδες. Ο Κ. Καζάκας και ο Μ. Μιχαηλίδης όχι μόνο έπαιζαν καλά τους ρόλους του ταλαίπωρου «ακούσιου» εργέντη Τηλεμάχου και του αδέξιου προενηντή Σταμάτη, αλλά και έφτιαξαν μαζί ένα πραγματικό κωμικό ζευγάρι. Εχοντας φέτος αυτούς τους δύο ηθοποιούς συν την Ελένη Καούλλα που κατά τη γνώμη μου πάντα πετύχαινε τους κωμικούς εκκεντρικούς ρόλους παρά τους σοβαρούς δραματικούς, το «Ένα» μπορούσε να τολμήσει για μια κωμωδία επιπέδου.

Η ΔΥΝΑΜΙΚΟΤΗΤΑ και η πλούσια σε υποκριτικές λεπτομέρειες φαντασία του Β. Κυριαζή θα αξιοποιούνταν καλύτερα αν ο σκηνοθέτης στρεφόταν σε κάποιο από τα είδη κωμωδίας, τα οποία επικαλείται στο σημερινό του — στην *commedia del' arte* (ίσως μέσω κάποιου έργου του Γκότσι) στο κωμικό παραμύθι, στην παράλογη κωμωδία.

ΤΑ ΛΕΩ και σκέφτομαι, πόσο ενδιαφέρον θάταν, πράγματι, αν ο ίδιος συνδυασμός σκηνοθέτη — σκηνογράφου — βασικών ηθοποιών του θιάσου δοκίμαζε τις δυνάμεις του σ' ένα από τα είδη κωμωδίας, που φαίνεται να έλκουν τον Β. Κυριαζή.